

engelsmän, av vilka en hel del voro av goda familjer och ägande kapital. Det såg alltså lovande ut för det stora företaget.

Men då överste Wakefield började sina operationer i Taranaki, begick han, av okunnighet om maoriförhållanden, en fatal faute, som blev orsaken till många kommande års bekymmer för landet.

Han tog i besittning stora landsträckor, som lågo öde, i tanke att ingen maori skulle göra anspråk på äganderätten, sedan befolkningen flera år förut bortjagats och delvis utrotats av Waikato-klanens chef Te Whero Whero. Av denna mark uppmättes, styckades och försåldes områden till immigranter. Följden blev, att Kompaniet kom i konflikt med tre olika ägare till samma mark: den nyaste ägaren, som köpt och med pengar betalt sin torva till Kompaniet — den ursprunglige ägaren, som efter slaveriets upphävande återvände och fann en främling besitta hans kära hembygd, — och slutligen Te Whero Whero, som en gång med vapenmakt lagt det hela under sin »*mana*» eller maktsfär.

Det tog många år att reda upp denna trassliga härva.

År 1843 råkade likaledes kaptten Arthur Wakefield — alldeles oförskylt för övrigt — att trampa den mäktige maorityrannen *Rauperaha* på tårna, genom en lantmåteriförrättning å ett område vid Wairau, och blev där under strid jämte 26 av sina europeiska ledsagade dödad.

Under de närmast följande året grundlades å Sydön genom Wakefield den skottska kolonien *Otago* år 1845 och 1848 den engelska kolonien *Canterbury*.

I september 1848 ändades överste William Wakefields liv av ett slaganfall. Detta var ett hårt slag för Kompaniet, vars företag nu tillika började bliva för tunga att finansiera, trots statens upprepade gånger gjorda försträckningar av stora summor. Slutligen nödgades Kompaniet träde i likvidation, och Kronan övertog dess rättigheter och fortsatte landförsäljningarna och kolonisationen. Sålunda tillkommo, 1850, ko-